

Danas je široko prihvaćeno da se određeni postotak ljudi bolje služi lijevom nego desnom rukom, a bilo je vrijeme kad su takve izopćavali ili ih čak pokušavali promijeniti vežući im ljevicu na leđima. Crkva, koja je onda, kao i danas, usrdno poticala svakovrsno barbarstvo, lijevu je ruku nazivala đavolskom i nečistom. Homoseksualnost i nelagoda koju ta pojava izaziva u dijelu društva u cijelosti se, jedan kroz jedan, može preslikati na nekadašnju diskriminaciju ljevorukih, piše za Slobodnu Dalmaciju Ante Tomić.

Kao i ljevoruki Lezbijke i pederi su, za početak, u jednakom udjelu prisutni u svim kulturama i civilizacijama, kroz cijelu povijest čovječanstva, upravo kao i ljevoruki ljudi. Pod dva, činjenica da oni postoje nezavisno o društvenim prilikama, običajima i odgoju, nesumnjiv je dokaz da je ta sklonost, kao i ljevorukost, urođena, a ne stečena. Pod tri, homoseksualnost se, baš poput nekada ljevorukosti, drži neprirodnom i nečistom te se proganja ili, kao, pokušava izliječiti.

I napokon, pod četiri, kao što smo prihvatili i ne nalazimo ništa zazorno ni zlo da netko piše ili jede lijevom rukom, razumno je prihvatiti jednostavnu biološku datost da neke od nas tjelesno privlače osobe njihova spola, da oni pritom ne čine ništa neprirodno, nego upravo naprotiv, odgovaraju zovu svoje prirode i zbog toga nisu nakaze i čudovišta, već ljudi kao i mi.

Ne znam poznajete li kojeg homoseksualca. Ako i poznajete, lako je moguće da ste ustuknuli pred saznanjem što je on zbog one mučnine i odvratnosti koja okružuje ovaj društveni tabu. Niste željeli čuti njegovu ispovijed, pobjegli ste i kasnije mu digli pozdrav, a on vam je zapravo želio kazati nešto što vam je vrlo blisko i ljudski, nešto što ste i sami nekad zacijelo iskusili, a to je onaj strašni osjećaj odbačenosti. Svaki je od njih pедера i lezbijki, otkrivajući svoju seksualnost u onim adolescentskim godinama kad je svi otkrivamo, bio užasnut kad je shvatio da je drugačiji.

Bio je ispunjen tjeskobom i panikom u društvu heteroseksualnih vršnjakinja i vršnjaka, nesretan i jadan što je u biološkoj lutriji baš njega dopao taj listić. Da može, svaki bi ga od njih tada, s četrnaest ili petnaest mijenjao za onaj pravi, heteroseksualni listić.

Da ima pilula koja će ga učiniti jednakim ostatku razreda, homoseksualni bi je adolescent bez razmišljanja progutao, a mnogi bi to učinili i kasnije, jer su čitav život u nepomirljivom sukobu sa svojom istinskom prirodom. Homoseksualce se često prikazuje obijesnim i nezasićenim osobama koje otvoreno i besramno udovoljavaju tjelesnim nagonima, no istina je upravo suprotna.

Mnogima je od njih ta stvar prokletstvo, kriju je i potiskuju opterećeni socijalno uvjetovanom krivnjom i sramom, a oni najnesretniji se i gade sami sebi, ne manje nego što se gade vama.

Biti homoseksualac, da skratim i rezimiram, obično znači imati sranje od života, naročito ako živite u jednoj bijednoj, zatucanoj zemlji kao što je ova naša. Nevoljeni i odbačeni

Zbog svega ovoga mudro je i dobro, pa i ako niste homoseksualac, kao što ja, neugodno mi je priznati, nisam, sudjelovati u Paradi ponosa i mirnim maršem kroz središte grada pokazati da nemate ništa protiv pедера i lezbijki.

Ova će zemlja i društvo u cjelini jednostavno postati mrvicu bolji ako pomognemo nekome kome nije lako, ako mu pokažemo da ga prihvaćamo, da ne treba biti nesretan što je drukčiji, da i on može ostvariti svoje temeljno ljudsko pravo da voli i bude voljen.

Ne mora vam se zaista sviđati isti spol da shvatite i proživite o čemu se tu radi, i sami ste se svakako koji put osjetili nevoljeni i odbačeni među drukčijima od vas. Biti homoseksualac, vidite, u osnovi koji put nije drukčije nego biti Hrvat. Rodiš se s tim, a da te nitko nije pitao hoćeš li ili nećeš, i vučeš kroz život u dobrim i lošim vremenima. Nađeš se koji put u manjini, među ljudima koji te uvjeravaju da se ne kaže kruh nego hleb, a nekad prođu i čitava desetljeća da nije

pametno ni probitačno isticati nacionalni identitet, ali ti svejedno, upravo kao i pederi, ne prestaješ biti ono što jesi.

Čak si i ponosan na to što jesi. A nema, uvjeravam vas, osobitog razloga da netko bude ponosan što je Hrvat, a ne bude ponosan što je peder. Dapače, među pederima je neusporedivo više velikih ljudi, Michelangelo, Thomas Mann, Pier Paolo Passolini, Little Richard, da uzgredno nabrojim samo neke, nego među Hrvatima.

Već zbog iskustva nacionalne, vjerske, političke, koje god hoćete manjine, u kojoj se svatko od nas našao, ako baš nije čitav život proveo ne izlazeći iz svog sela, valja podržavati seksualne manjine i pravo da se svatko osvijesti i emancipira u onome što jest.

I zato valja izaći na ulicu i ponijeti nekakav natpis iznad glava prolaznika. Argument onih što, kao, nemaju ništa protiv homoseksualaca, ali ih smeta da oni paradiraju u javnosti, jer da bi to morala biti intima koju je neukusno pokazivati izvan njihova četiri zida, besmislen je i smiješan jer ovo danas jest prvorazredno političko pitanje. Da nije, valjda se ne bi desničarski političari i politikanti tako zažareno protivili Povorci.

Viteški u manjini

Povorku ponosa homoseksualci i njihovi simpatizeri ne organiziraju, kao što se uobičajeno misli, da bi javnosti pokazali kako se oni veselo hvataju za guzice, nego da bi upozorili na svoju objektivnu obespravljenost i suprotstavili se mržnji koja ih okružuje. Oni imaju ozbiljan politički problem zbog kojega su, kao što se to i inače čini kad su politički problemi posrijedi, izašli na ulicu prosvjedovati.

Od osvita civilizacija, vidite, još od prvih društava to se tako radi, široko je rasprostranjeno i svakodnevno. Velečasni Marthin Luther King tako je zbog diskriminacije crnaca poveo svoj narod u Washington, upravo kao što su i sindikalni povjerenici "Kamenskog" povelili švelje na Markov trg. Kazati da bi pederi i lezbijke trebali ostati kod kuće u dlaku je jednako kao kada biste kazali da je radnicama "Kamenskog" privatni problem to što su gladne. Vi ih inače razumijete i prihvaćate, ali čemu zaboga šetanje i transparenti?

Zašto te krojačice ne gladažu između svoja četiri zida? Časno je, viteški i odvažno, osim toga, biti u manjini. Stati na stranu slabih i nezaštićenih. I premda ti noge drhte, kao što su u Povorci ponosa meni lani drhtale, od rulje što se bezumno dere i baca kamenje na tebe, znaš da činiš pravu stvar i da će ti kasnije biti drago da si bio tu. Usran si od straha, ali u tebi je opet više hrabrosti od ijednoga od onih luđaka u gomili.

Jer ne treba, znate i sami, bogzna kakva hrabrost da bi se stajalo u gomili. Oni su u gomili upravo zato jer su ljudska kukavelj, nabili su se skupa jer znaju da su slabiji i da je svaki od njih pojedinačno bijedan i beznačajan. I zbog njih ću, možda i više nego zbog homoseksualaca samih, da budem sasvim iskren, još jednom sudjelovati u ovoj priredbi.

Doći ću da bi ova zemlja bila civiliziranije mjesto, hodat ću s lezbijkama i pederima da bi moja djeca živjela u boljem svijetu, gdje mržnjom ispunjeni ološ neće kamenjem i uvredama izražavati netrpeljivost prema drukčijima od sebe, nego će svatko imati pravo izražavati stav koji ne ugrožava slobodu, dostojanstvo i život drugoga. Eto, to su po prilici svi razlozi zbog kojih ću 9. lipnja ja ponovno izaći na Rivu, a i vama bih jednaku stvar toplo preporučio. Nemojte biti pederi, dođite u Povorku ponosa.

Izvor:

jutarnji.hr